

Ἐπὶ τῆς ἀργίας τοῦ ἐνωμοτάρχου

Ἡ ΠΡΑΣΙΝΗ ΤΣΟΧΑ (ἀπόσπασμα)

Ἦταν πού ἀφήνοντας τὸ πλατύγυρο θᾶναι γιὰ τὰ μέρη τοῦ νότου εἶπε κύριε. Ἡ φυλακισμένη τότε αἰθρία μ' ἓνα κρῶξιμο κ' ἓνα πράσινο τῆς χολῆς μάτι. Κι ἀκόμα τὸ μήνυμα πῶς τὰ χρήματα πού ζητοῦν θά λάβουν κι ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴ διαθεσὴ τους καὶ εἶναι ἡ τελευταία φορά πού τοὺς βοηθᾷ καὶ μὴ προσπαθῆσουν ἐπαφὴ μὲ τὸ γνωστό τρόπο τώρα θά πῆγαινε αὐτὸς κι ἀκόμα θά ἦταν στὴ βάφτιση ἑνὸς παιδιοῦ καὶ εἶχε ρωτηθῆ καὶ γνώριζε ὅτι μποροῦσε. Καὶ τὰ γεγονότα πού θέλαν μεγάλη γνώριζε καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἴδιους ὥστε νὰ λείπουν οἱ περιγραφές κι ἂν δὲν φέραν ἐκεῖ πού ἐπιθυμοῦσαν εὐχόταν νὰ τοὺς περάσει. Τί χρώματα. Λίγους μόλις μῆνες ν' ἀναπνέει τῆς ἔλλειψης τὸ πλευρὸ στὴ κλίση πού τὸ φευγαλαῖο σημαίνει τὴ διάσταση εἶχε καὶ τὸ στέρεο τῆς ἀκινήσιας κάρφωμα. Τὸ φτερό τῆς ράχης σ' ἀναχωρήσεις μᾶς καλεῖ ἀλλὰ στὸ πλάι τὸ μεγάλο ἰσορροπώντας τὴ δικὴ μας ἀδράνεια ὀρίζει. Τί χρώματα. Σάν ἀπ' τὸ βερνίκι τοῦ πλατύγυρου κείνος ὁ ἴσκιος τοῦ μενεξελί μιᾶς μέρας τοῦ νότου στὸν ὦμο μᾶς ἀγγίζει. Στὴν ἀστροφεγγιὰ τοῦ τελειωμένου τόξου ἐκεῖ τὰ γέλια κι ἡ φωνὴ οἱ τενεκέδες στά ρηχὰ τ' ἀλαφροπάτημα στῆς πικροδάφνης τὸ μονοπάτι μέχρι τὴ σφαλισμένη στά τόσα καλοκαίρια κάμαρα μὲ τὴν ἄμμο ἀπ' τὸ μελτέμι παντοῦ στό πάτωμα στοὺς καναπέδες. Ξαφνικά τελειώνει μὲ πριονισμένη θάλεγα οὐρά. Στὸ σφυρήλατο τοῦ μοιρομετρημένου ἢ ἀρετῆ κ' ἓνα στόμα μικρὸ γιὰ τοὺς θαλασσινοὺς ὑάκινθους μονάχα. Πού τελειώνοντας στὴν κατάφαση τοῦ γερασμένου φίλου χρηματιστῆ ἢ ἴδια στά βαθειὰ ἀξιόγραφα δύση σάν προσευχὴ: Τὰ ἠλεκτρικὰ στό σταῦλο φῶτα ἀνάψαν καὶ τ' ἀποφάγια θά 'ναι δουλειὰ τοῦ κοσμοῦ πού γύριζε μονολογώντας σ' ὑπερέτητα μέχρι νὰ πλαγιάσει στό στρωσίδι του κι ἡ μυρωδιά ἀπὸ πετρέλαιο κι εἶναι μέρα ἀκόμα. Φεύγοντας δὲν ἀποροῦσα στὶς λέξεις του ἀλλὰ ἡ διαφορὰ τῆς ἰσημερίας μᾶς ἤθελε πάλι μαζί στὸ νότο τὴ φορά αὐτῆ. Ἐκεῖ πού ἔδειχνε στὶς πρώτες ἀπογευματινὲς ὥρες τὸ φθινόπωρο τὸ προσώπὸ του. Ἡ δροσιὰ καὶ διαύγεια πού ἀποκάλυπτε τὰ χρώματα καὶ τὴν ἔνταση μέχρι τὴ γραμμὴ τοῦ ὀρίζοντα. Λίγο πρὶν στό καταμεσήμερο θά νόμιζες πῶς ἔχουμε ἀκόμα καλοκαίρι.

Οἱ συντροφίες εἶχαν σκορπίσει στὴ παραλία. Ἐκαίγε ὁ ἥλιος καὶ ἡ ἀκρογιαλιά ζοῦσε τὴ δόξα μιᾶς ἐποχῆς. Τὶς πρώτες ἀπογευματινὲς ὅμως ὥρες λίγα ζευγάρια νέων ἀνθρώπων ἔβλεπες πού ἀναβάλαν τὴν ἀναχώρησίν τους μέχρι τὸ σούρουπο. Ἦταν ἡ ἀπεραντοσύνη πού ἔκανε τοὺς νέους διασταχτικούς καὶ τὸ προφητικὸ αὐτῆς τῆς σύντομης ἐποχῆς περισσότερο μόνους. Ἦταν φθινόπωρο καὶ νυχτώνει σύντομα

άλλα ήταν μέρα ακόμα και είμαστε τό τελευταίο ζευγάρι στή παραλία μέ τή σκέψη στό δρόμο τής επιστροφής και τό πρώτο δισταγμό σ' αυτή τήν έξοδό μας. Μας περίμενε ή δική του προσφορά. Τό τεράστιο δρύινο μέ τήν πράσινη τσόχα οί δυό λευκές και μιά κόκκινη σφαίρες από έλεφαντόδοντο κι έξη σκαλισμένες του παιγνιδιού ράβδοι.

στούς όρους του παιγνιδιού Στή γεωμετρία
μέ τής κοκάλινες σφαίρες Πού κράτησες
τή ψιχάλα και τίς άπλωμένες στή κορφή ψάθες
Τό σκαρί όπως τρυγόνας κι ή μυρωδιά
από καμμένο λάστιχο
Άφημένος λέει καταγής
μέχρι νά δοκιμάσω στή πράσινη τσόχα
τήν ακρίβεια πού αξιώθηκα
τολμώντας κείνο τόν κρύσταλλο τής πείνας
ή σκόνη νά περιμένω μόνος
μόνος μέ τήν αίσθηση τών συντρόφων
Στούς όρους πάντοτε του παιγνιδιού...

γελοῦσες. Γνωρίζαμε τί ζητούσε από μās κι ή νύχτα μās βρήκε κουρασμένους στά τόσα φιλιá και τίς δαγκωματιές αγάπης. Θά μίλησε για μās στόν ένωμοτάρχη. "Άλλαξες ή έποχή και ακόμα δέν τέλειωσα. Παράμερα πάλι στό τραπέζι μέ τή πράσινη τσόχα χαιρόμουνα τήν ακρίβεια πού αξιώθηκα μέ τά μάτια μιás ζωντανής τώρα ύπαρξης από χιόνι πού αν και φανήκαν μόλις τά είκοσί της νύχια γνωρίζει μόνο ν' αγαπά. "Ω ήθελα νά κλαίω για κείνο πού δέν μπορέσαν οί λέξεις μου αλλά ή μέθοδός σου μονάχα μ' ένα σπασμό στή γωνιά πού πέρασε. Τί θ' απαντήσετε τώρα στή καλλονή πού σās ρωτά. Πώς για τόν έρωτά της δέν σηκώνεται ποτέ απ' τό κρεβάτι. Τό μικρό σ' άριστερό χέρι εκζεμα σ' όλο της τό κορμί κίτρινο υγρό υδρώνει και τό στόμα της μιά πληγή κρατά κλειστό. "Ο,τι ή μέθοδός σου μπόρεσε μ' ένα σπασμό. "Ω ήθελα και τό λάθος δάκρυα χαράς νά κλάψω πού ή ανάληψη αυτή τή καρδιά μου έχοντας προορισμό συνέβη μπροστά μου στό άψυχο πού απ' τά γυάλινα μάτια του σās κοιτάζω μ' ένα βλέμμα αγάπης φίλοι μου.

Μάξιμος Όσύρος

